

[Nina Andersen.]

at genne Folk hen. Det er et Tilbud til Befolkningen, som vi finder det er naturligt Befolkningen skal have, naar man samtidig gaar ind for, at Svangerskabsafbrydelser bør straffes.

Endelig jongleres der med saadanne Udtryk som „rent Liv“ og „ikke rent Liv“, „Karakterstyrke“ og „karaktersvækkende“. Det er jo kun Ord, de kan anvendes paa akkurat den samme Maade om lige de modsatte Forhold. Spørgsmaalet om, hvad der er rent eller ikke rent, er vi ikke i Stand til at afgøre, medmindre vi kan lukke de enkelte Menneskers Hjerter op og se, hvordan der ser ud i deres Indre. I øvrigt tror jeg, at vore Sindssygelæger kan tale en lille Smule med om Spørgsmaalet rent Liv eller ikke rent Liv.

Inger Gautier Schmit: Jeg tvivler ikke paa, at den ærede sidste Taler har en meget stor Arbejdsevne og arbejder med stor Hastighed med de Ting, der er betroet hende. Dette være sagt i fuldt Alvor og ikke som nogen Spydighed. Men jeg vil dog alligevel mene, at et Spørgsmaal som dette kræver sin Tid, og at det ingenlunde behøver at være Udtryk for en Langsomhed i Arbejdstempoet, at man gennemdrøfter Sagen til Bunds. Selve Lovforslagets Fremsættelse er den største Bekræftelse paa Rigtigheden af disse Udtalelser, idet det netop er Udtryk for, at man ikke har taget sig den fornødne Tid, saa at de to Sider af Problemet, de positive Foranstaltninger og Retsreglerne, kom til at følges ad og kunde se Dagens Lys samtidig.

Naar det ærede Medlem nævnte, at vi havde haft god Tid her i Folketinget til at drøfte dette Problem, og ikke kunde tænke sig, at det var nødvendigt at have saa lang Tid til Overvejelse, vil jeg dog minde om, at naar vi tidligere har gennemført store og vigtige Lovforslag, Ægteskabsloven og lignende af meget personlig Art, har Rigsdagen maattet tage sig meget god Tid til det, og jeg har ingenlunde Følelsen af, at Tiden var for lang, tværtimod. Men lad os sige, at vi havde god Tid her i Folketinget, en 3—4 Maaneder eller 5 maaske, saa maa jeg dog mene, at man i hvert Tilfælde i Landstinget havde ganske ualmindelig kort Tid, og de er dog ogsaa Mennesker, endnu, i Landstinget. Mit Partis Ordfører i Landstinget, hvor man fik levnet et Faatal af Dage eller Uger maaske, udtalte:

„Jeg maa i øvrigt atter beklage de Arbejdsforhold, den højtærede Justitsminister har givet dette høje Ting i en

alvorlig og vigtig Sag som denne, og endnu en Gang pointere, at jeg ikke ser nogen saglig Nødvendighed for, at det er saaledes. Derfor forekommer det mig, at det Hastværk, hvormed Sagen er fremmet her i Tinget, er overflødigt.“

Herigennem har vi et klart Udtryk for, at Ministeren i hvert Tilfælde i det høje Landsting jagede Tingene igennem, uden at man fik Tid til en virkelig dyberegaaende Drøftelse af Lovforslagets forskellige Bestemmelser. Men nu staar man jo ogsaa med Resultatet.

Ministeren siger saa, at Fremsættelsen af det Lovforslag, vi drøfter i Dag, ikke kunde komme overraskende. Det kunde det for saa vidt ikke, som naturligvis alle vi, der har fulgt med i denne Sag, har været vel vidende om, at man ude omkring i Amterne har været i høj Grad modvillig til at oprette de Klinikker, som Loven paabød, og jeg personlig har tænkt, hvordan mon egentlig denne Sag spænder af, for Loven paabyder jo, at de skal oprettes, og Ministeren kan dog ikke med et Magtbud faa dem oprettet, naar Amterne sætter sig imod det. Inden man satte saadanne Tvangsbestemmelser ind i en Lov, havde det været fornuftigt, om man ved Skrivelser eller Forøspørgsler til Amterne havde erkyndiget sig en lille Smule om Stemningen i Befolkningen, saaledes at man kunde være sikker paa ikke at komme til at staa over for den Fadæse, som jeg siger det er, at Amterne simpelt hen ikke har reageret over for Ordrene fra Ministeren. Thi der staar i Loven, at Ministeren kan paabyde det, hvis de skulde vise sig uvillige til det. Ministeren har altsaa her i Tide trukket i Land og er nu altsaa paa Vej over til en helt anden Udformning af Klinikkerne Arbejde.

Ministeren var saa elskværdig at tillægge mig en Egenskab af Blidhed i mine Udtalelser før. Ministeren kender nok Udtrykket, at man skal tage sin Sejr med Ydmyghed, og det er kun dette, jeg har prøvet at praktisere i al Beskedenhed. Thi man kan ikke sige andet, end at Livet i høj Grad har givet os Ret, da vi ved Lovens Vedtagelse sidste Aar udtalte os med den allerstørste Skepsis med Hensyn til dens Modtagelse i den store og brede Befolkning. Ministeren var synligt pikeret over, at „Veje Amts Folkeblad“ havde skrevet en vis Artikel om dette Spørgsmaal. Jeg har ikke haft Lod eller Del i denne Artikel. „Veje Amts Folkeblad“ skriver i Almindelighed gode Artikler, og det glæder mig i allerhøjeste Grad, at Justitsministeren læser dem. Jeg beder Ministeren ogsaa heri at se